

Hika Harada
Dịch: Thu Vũ

Người mẹ lang thang

Tiểu thuyết

Người Mẹ Lang Thang

Minibox & vhs

Người mẹ lang thang

ùa vào. Ngọn lửa đỏ bập bùng nơi bếp lò đã sưởi ấm cơ thể lạnh cóng của anh. Trong khi anh bắt đầu gà gật, bia và món hamburger đã được dọn lên.

“Món hamburger của anh đây.”

Hiromi rót mời anh cốc bia đầu tiên. Nhìn dáng điệu cô như thế, anh chợt nghĩ chắc cô ta chưa từng có kinh nghiệm tiếp rượu bao giờ. Phục vụ Kensuke xong, cô ra chỗ quầy thanh toán, ngồi xuống chiếc ghế đẩu tròn cạnh quầy rồi lơ đãng nhìn ra ngoài. Kensuke cũng quay sang để xem cô đang nhìn gì, nhưng ngoài những con đường quen thuộc và núi Phú Sĩ thì chẳng còn gì khác. Anh đành từ bỏ việc quan sát và quay lại với bữa ăn của mình, thô lỗ dằm miếng thịt ra làm tám bằng đũa, rồi lùa cả miếng lớn cơm lẫn thịt vào miệng.

Đột nhiên, anh thở dài một cái thật lớn.

“Dạ?”

Người mẹ lang thang

chuyện, cô sẽ mỉm cười cúi đầu đáp lại, nhưng không bao giờ chủ động nói chuyện với ai. Trong một lần lỡ đánh rơi vỡ đĩa, cô vừa cúi đầu thật thấp vừa liên tục xin lỗi “Xin lỗi quý khách! Osoreiri mashite gozaimasu!” , bằng kiểu cách từ ngữ lạ lùng khiến cả quán phá ra cười không dứt. Khi thoáng nghe những vị khách khác nhỏ giọng bàn tán với nhau rằng để một cô gái như vậy làm phục vụ ở quán cơm thì thật lãng phí, trong lòng anh đã thầm phản đối là làm gì quý hóa đến mức ấy, cũng cho rằng những phụ nữ như cô có lẽ sẽ khó có được cuộc sống hạnh phúc.

Thế nhưng, mối quan tâm của anh về cô chỉ dừng lại ở đó. Đầu óc Mochizuki Kensuke khi ấy đã bị choán hết bởi vô số chuyện khác quan trọng hơn một cô phục vụ ở quán cơm. Một năm trước đó, vợ anh Taeko đã phát hiện ra mình mắc bệnh ung thư lá lách trong lần đầu tiên đi khám sức khỏe định kỳ ở chỗ làm. Cô ra đi chỉ chưa đầy nửa năm sau đó, để lại cho anh ba đứa con thơ, đứa lớn nhất mới học đến lớp bốn. Đứa con trai út chỉ mới bốn tuổi. Dù có mẹ của Taeko sống gần đó giúp anh trông nom lũ trẻ, nhưng bà đã hơn sáu mươi, lưng và chân đã yếu, không thể lo chu đáo cho ba đứa trẻ được. Chẳng có thời gian để đau buồn, Kensuke phải gồng mình lo cho sinh hoạt

Người mẹ lang thang

ùa vào. Ngọn lửa đỏ bập bùng nơi bếp lò đã sưởi ấm cơ thể lạnh cóng của anh. Trong khi anh bắt đầu gà gật, bia và món hamburger đã được dọn lên.

“Món hamburger của anh đây.”

Hiromi rót mời anh cốc bia đầu tiên. Nhìn dáng điệu cô như thế, anh chợt nghĩ chắc cô ta chưa từng có kinh nghiệm tiếp rượu bao giờ. Phục vụ Kensuke xong, cô ra chỗ quầy thanh toán, ngồi xuống chiếc ghế đầu tròn cạnh quầy rồi lơ đãng nhìn ra ngoài. Kensuke cũng quay sang để xem cô đang nhìn gì, nhưng ngoài những con đường quen thuộc và núi Phú Sĩ thì chẳng còn gì khác. Anh đành từ bỏ việc quan sát và quay lại với bữa ăn của mình, thô lỗ dằm miếng thịt ra làm tám bằng dũa, rồi lùa cả miếng lớn cơm lẫn thịt vào miệng.

Đột nhiên, anh thở dài một cái thật lớn.

“Dạ?”

Có lẽ anh lỡ thở dài to quá rồi chẳng. Hiromi đang ngồi cạnh quầy thanh toán ngạc nhiên quay đầu lại.

Anh muốn im lặng cho qua, nhưng lại bị đôi mắt mở to của cô cuốn lấy.

“Tại tôi muốn cho các con ăn thứ này.”

Lỡ miệng nói ra câu ấy khiến anh bỗng dưng cảm thấy xấu hổ, cảm thấy mình giống một gã đàn ông góa vợ đang cố lôi kéo sự cảm thông từ cô gái trẻ.

“Dạ?”

Hiromi lập lại, khẽ nghiêng đầu sang một bên.

“Tôi đang nói là...” Anh hùng hổ dùng đũa chỉ vào món hamburger, “... tôi muốn cho các con tôi ăn món này.”

Miếng thịt của Kensuke cũng khá bình thường. Không biết có phải vì rán quá tay hay không mà nó hơi cứng. Có điều, món nước sốt đi kèm có mùi vị giống như Taeko từng làm.

“À, ý anh là cho các con anh.” Hiromi mỉm cười. “Anh có thể hỏi chị nhà cách làm. Tôi nghĩ nếu anh nhờ thì chị nhà sẽ...”

“Cô ấy đã không còn nữa rồi.”